

Gorski list

Uvodna riječ

Dragi čitatelji, pred nama je jesen i nova akademska godina. Prije nego fakultetske i druge obaveze pritisnu, dopustite ovom broju da vas povede na avanture zajedno s Vašim dragim pijandurama. U ovom broju možete otkriti vrhunce na koje su se neki od nas popeli ovog ljeta i vrhunce 47. elektroplaninarskog pješačkog rallyja. Naravno, tu su i naše redovne rubrike i još svašta zanimljivo. Čitamo se! V.C.

47. elektroplaninarsko drndanje

Kao što možda znate, prošle subote, 30. rujna, održali smo 47. Elektroplaninarski pješački rally. Ova tradicionalna manifestacija u organizaciji Planinarske sekcije spaja užitak u krajolicima Hrvatske s dobrom hranom i dobrim pićem. Naravno, omjer ove tri stavke različit je ovisno o tome koga pitate. U sljedećim retcima naši očevici sa svake od kontrolnih točaka na Dubovačkom planinarskom putu pokraj Karlovca otkrit će vam kako su oni doživjeli Rally. V.C.

KT1: Manjak sna poremetio je moj ionako krhkvi doživljaj stvarnosti, pa je ljupka priroda karlovačkog kraja poprimila dražestan kolorit koji se samo pojačavao unosom opojnih sredstava. No, nemilosrdna šaka naše žareće zvijezde tukla je bespomoćna tjemena naših duša dok su mnogobrojne kohorte

pristizale, ali djelo je učinjeno i KT1 je apsolviran.

Manje ekipa za više sreće

Do novog čepa tako doći neće

Hvala svima i do iduće godine ❤️
R.F.

KT2: Druga kontrolna točka otkad je svijeta i vijeka servira kobase pa tko smo mi da se tome usprotivimo. U 9 ujutro, vatra već gori, kobase se okreću. Marta čeličnom rukom vodi stol za poslugu hrane i pića, sve teče glatko. Miki, Marin i Luka Buljeta, već ispraksani roštij majstori, vješto vrte kobase, mast frca, a slast kapa u žar. Ima li išta bolje od toga? U međuvremenu mi ostali prijavljujemo timove koji dolaze na kontrolnu i besramno primamo mito. Odjednom se dijele pleteni penisi, umjetne tetovaže na konje, med, šot čašice, keksi, ludi keksi, rakija, likeri od čokolade, čokolade, browniji, fotke, polaroidi, bojanke hrvatskog grba, sunčane naočale, bomboni, itd. Uglavnom, sajam u Benkovcu može se sramiti pred nama. Uz sve ovo obilje hrane i pića dobili smo i priliku gledati brojne igrokaze koje su nam rally ekipe pripremile. Gledala sam galeba Hansa Lebensteina kako radi jogu u zraku i zavjesu od ljudi iz kojih se čovjek pretvara u kukca. Bio je i jedan Glee performans i naravno klasična Crvenkapica koja je istukla vuka svojom kutijom kolača. Sve u svemu, druga kontrolna točka pružila nam je iskustvo nekog starog grčkog kazališta i baš onakvu katarzu koja dobro dođe na sunčano subotnje popodne. D.H.

KT3: Probudio sam se s bocom konjaka u Darijinom autu i odmah sam znao da sam na Rallyju. Sretno smo doputovali do cilja i bili smo u stanju pripravnosti za oticí na 3. kontrolku. Polako smo se zagrijavali. Bili smo već dobri i na radnoj temperaturi kada je stigao poziv. Coach Lacrosse je postavio svoj poligon, ostatak ljudstva je došao i bili smo spremni za dolazak prve ekipe. Shvatili smo da smo uranili pa smo nabacili kolektivni *beauty sleep*. Sljedećih nekoliko sati ekipe su polako dolazile na točku, igrali su igru, nudili nas mitom koji smo vrlo rado prihvaćali i sve je teklo lijepo. Onda *kurzschlus*. Ostatak ekipa stigao je odjednom. U tom trenu došle su sve najjače opremljene ekipe i još uvijek nije jasno kako smo svi ostali na nogama. Usljedilo je 2 sata neprestane akcije. Coach Lacrosse i ja smo skakali oko poligona dok je ostatak ljudi dogovarao dolazna i odlazna vremena s ekipama. Sve je prošlo u oblaku dima, konjaka, pive, suhomesnatih proizvoda, kekasa i raznih domaćih rakija. Kad je napokon sve bilo gotovo, malo smo se pribrali, zbrojili bodove i preselili se na roštij gdje je akcija nastavila još jače. L.B.

KT4: Zadnja kontrolna točka poznata je i kao ona do koje su svi već potrošili većinu svojeg najvrjednijeg mita. Pohvale svima koji su skroz do KT4 vukli boce kako bi obdarili naša presušena grla. Ipak, unatoč praznim džepovima nekih ekipa, suci su se divno zabavili gledajući ih kako pokušavaju okrenuti šatorsko krilo dok svi stoje na njemu. Zaključak: za takav pothvat potrebno je maksimalno 11 minuta, a najmanje 30 sekundi. E.P.

KSELIDBA

Bauk kruži Fakultetom elektrotehnike i računarstva – bauk selidbe. Studentska čaršija već preko godine dana bruiji o tzv. konstrukcijskoj obnovi zgrade FER-a. Ipak, čini se da je sada, sredinom godine 2023., obnova doista na pomolu. Ovaj tekštić zamišljen je kao mala antologija raznih glasina o obnovi koje su kružile studentskom populacijom, a, istinabog, inspiriran je nedostatkom materijala za ovaj broj Gorskog lista. Stoga počnimo od početka. Dvadesete godine dvadeset prvog stoljeća doista su dočarale značenje stare kineske Dabogda živio u zanimljivim vremenima. Slijedom tih zanimljivih vremena, još krajem 2021. godine pojavile su se priče kako će FER dobiti određena sredstva za protupotresnu obnovu zgrade. Svi drugi detalji ostali su neznani. Kada? Kako? Sve odjednom? Mjeseci su prolazili, a obnova je uvijek bila udaljen par mjeseci. Je li FER Ksenon, a obnova kornjača, ili obrnuto prepuštam čitateljstvu na razmišljanje. Kako bi se otklonila svaka pouzdanost u prići, ni slijed obnove nije bio jasan: jedni izvori pričali su o obnovi zgrade A i dizanju dodatnih katova tamo, drugi su navodili da će dodatni katovi sjesti na navodno prejako izgrađenu zgradu D, a treći su pak tvrdili da će se početi od zgrade C, takozvanog nebodera. U svakom slučaju, dio nastave i ostalih akademskih aktivnosti morao bi biti negdje premješten, to negdje se također smještalo po raznim kutcima metropole, ovisno koga ste pitali: Martinovka, Velesajam, Borongaj i sve njihove permutacije. Dijelu glasina stao je na kraj sam dekan Bilas krajem 2022. najavivši početak obnove krajem ove, 2023. godine. Na pitanje redoslijeda odgovor su dale planine starog namještaja, knjiga i papirologije, stare opreme i druge

raznovrsne krame s tragovima zavoda smještenih u zgradi C koje su, baš ispred KSET-a, ukrcane na svoje posljednje putovanje. Ipak, ova torta glasina (makar bi čušpajz bio primjerena metafora) nije gotova. Preostala je, meni barem, trešnja ili figurica mlađenaca na vrhu, u obliku priča o načinu obnove C zgrade. Studenti FER-a definicijski nisu studenti građevine, ali to ih nije spriječilo da budu veći majstori od majstora. Iako je protupotresna obnova (eng. seismic retrofit), ojačavanje već postojećih građevina od budućih potresa, razvijena građevinska tema, vrli budući IT-jevci odlučili su zatvoriti oči i uši i razvezati jezike pričama kako će se zgrada C potpuno rušiti i ispočetka graditi. Guglanje je teško. Koliko god su me studentska lupetanja nasmijala, potpuno razumijem blagu strepnju oko sljedećih godina. Dio FER-a, i KSET s njim, morati će naći novi dom. Nema garancije koliko će to izvanredno stanje potrajati, a pandemija nas je naučila da će se neki pisani i nepisani običaji promijeniti, neki nestati, a neki nastati. Sadašnjoj i budućoj Upravi (i FER-a i KSET-a) želim da sve prođe uz minimalno patnje, kao i svim studentima. Oni pak utjehu mogu potražiti kod kolega s Fakulteta strojarstva i brodogradnje, kojeg u ovim trenucima bageri rasturaju s istim plemenitim ciljem boljih uvjeta studiranja. V.C.

Dolomiti

Sredinom rujna Miki, Val, Mikijev frend Žina i ja (Doria) otišli smo posjetiti vrlo slasnu talijansku destinaciju – Dolomite. Kažem slasnu jer tamo zbilja ima ponešto za svačiji ukus. Proveli smo dosta vremena planirajući zato što je bilo teško u gomili prekrasnih mjesta izabrati kuda bismo išli. Na kraju sve je to više-manje bilo uzalud jer zapravo nismo baš ljudi od plana. Ono što smo naučili je da ti za Dolomite prvenstveno treba četverokotačno vozilo s velikim gepekom i osobom koja će s guštom tri puta na dan preslagivati taj gepek kako se tvoje gojze ne bi našle u vrećici sa suhim šljivama. Ono što ti za Dolomite ne treba su novci za smještaj jer se vrlo ugodno i bez problema spava u šatoru u šumi ili na livadi. Od hrane smo uglavnom jeli tjesteninu iz Lidl-a, a kad smo to pojeli, onda sardine iz konzerve. Također, jednu smo večer preživjeli na karbonari od 10 jaja koja nas je zabetonirala u platinene stolce u kojima smo se tromo gladili po trbusima dok nije došlo vrijeme za spavanje. Kiše je bilo puno, a protiv nje smo se borili jednim šatorskim krilom koje smo objesili iznad nas poput mini tende, a blatnjave šatore smo nakon nekoliko dana prihvatali takvima kakvi jesu. Predzadnji savjet koji ti mogu dati je da uzmeš šampon za kosu, jer ćeš vjerojatno u suprotnom morati kosu prati sa sapunom za ruke koji se ne pjeni i ima alkohola. Nije najsjretnije rješenje. Zadnji savjet i najbitniji, uzmi sa sobom prijatelja koji drži pivovaru jer će tako

svaka vlažna večer biti malo lakša za izdržati uz jebene pive i cidere raznih okusa. I kad kažem raznih, stvarno to i mislim jer je jedna od piva koju smo pili bila s tropskim voćem i cheesecakeom. Sve u svemu, znam da nisam puno rekla konkretno o Dolomitima, ali to se ionako ne može prepričati bez fotografija. Ono što garantiram je da ćemo ići opet i da ćemo tražiti suputnike.

Turska gora

Jednog nedjeljnog jutra Drago, Val i ja smo se zaputili prema Sloveniji. Drago i ja smo se potrpali kao koferi znajući vrlo malo o tome kamo idemo, ali nikako nismo mogli odbiti put u Alpe. Val je sve vrlo lijepo organizirao pa nas nije bilo strah. Najavio nam je sat i pol puta, nakon sat i pol već smo bili poprilično uzbuđeni za početak staze pa smo pitali Vala gdje staza kreće. Priopćio nam je da je krivo izračunao put i da imamo još minimalno sat vremena vožnje. Nije bio nikakav problem, muzika je bila dobra, vrijeme predvino i mogli bi se tako voziti cijeli dan. Ipak, stigli smo na početak staze i odmah nas je dočekao predivan slap Rinka. Stali smo kako bi Val fotografirao, ali smo se brzo pokupili kad je Val shvatio da nije uzeo memorijsku karticu pa su slike s izleta nešto niže kvalitete jer smo ih lovili mobitelima. Nakon 2 i pol sata hoda stavili smo pojase i krenuli na ferratu. Nakon uspona smo stali jesti i popiti pivo. Kao pivo za izlet smo odabrali Laško jer kao Slovenija, ne znam eto... Nismo bili svjesni posljedica. Nakon jedne (!) Laško pive, Val se pretvorio u divokozu. Krenuo je beketati i prolaziti stazu na sve četiri. 20 izrazito neugodnih minuta nakon stigli smo na vrh Turske gore. Drago i ja smo po prvi puta bili iznad 2000 metara i malo je reći da nas je oduševilo. Nazad smo išli istim putem,

ali ovaj put je Sunce lagano zalazilo i sve je bilo još ljepeše. Na vrhu smo pojeli kutiju Lidlovih keksiju od bijele čokolade i brusnice i pametno odlučili da drugu ostavimo za kasnije. Odlična odluka jer smo je na kraju pojeli uz jogurt od maline koji smo kupili na kraju staze. Za svaki slučaj, Drago i ja smo također uzeli i dvije teglice masti, da ne bi bilo nismo znali. Od jednodnevnih izleta na kojima sam bio, daleko najljepši.

Vić

Idu Gibonni i Goran Karan kroz ulicu i prođu kraj Gibonijeve osnovne škole. Pita Karan:

- "Koja je ovo zgrada?"

A Gibo će:

- "Ovo mi je škola."

Rezultati 47. Rallyja

1.	Techsas
2.	V.I.R. i M.I.R.
3.	Zvukodlaci
4.	Kuje iz zadnje klupe
5.	Quattro Ivanni
6.	7 patuljaka i 3 snjeguljice
7.	Puter špangica
8.	Ronilački Klub Nude Factory
9.	Pičke Franje Tuđmana
10.	Boyz in da wood
11.	Dvojko
12.	Čakovo
13.	Vojko
14.	Dračunarska
15.	Jusupovci
16.	Bit će sniga
17.	Nije baš
18.	Bijeloplavi supovi
19.	Stoka sitnog uma
20.	GORII ŠATOOOOOOR
21.	Retrica eksperti
22.	Lovro Raguž

		8		6	3			
3	7			8				
6	5			7				8
								7
		4	3	8				
2	8	5	7	9		1		
			4	5		3	6	
			2		5	9		
		6	1					4

Šahovski zadatak

Crni je na potezu i matira u 3.

Billboard Croatia TOP 10

Dam Dam Dam	Aleksandra Prijović
Mamma mia	Grše
Djuskavacc	Desingerica & Pljugica
Padam	Jala Brat & Buba Corelli & Baby It's Pablo
Marakesh	Jala Brat & Buba Corelli feat. BOUNTY & COCOA
Dale	Jala Brat, Buba Corelli & Hava
Svrati	Voyage
Ko To Tamo	Henny x Breskvica
Flecc	Desingerica & Pljugica
Karneval II	Sajfer

Cajka mjeseca

Saška Karan - Ukrštenica

Štovani čitaoci, iza nas je turbulentno ljeto. Najbolje ga može opisati dobro znana riječ nama KSET-ovcima; to je naravno "Kaće?" fontom veličine 72 točaka, a već i vrapci na grani znaju na što se referiram. Producetak boravka na starom mjestu, ali u internom svojstvu, mislim da nam je svima došlo kao olakšanje u odnosu na dosadašnje stanje koje nas je proganjalo čitavo ljeto. Iako smo se već formalno oprostili od naše kotlovnice, sigurno nam je dragو što, barem još malo, ostajemo u našem drugom domu. Međutim, ovo je stvorilo manji problem autoru ovih redaka, jer je imao spremam članak za ovu rubriku koja je bila u skladu s prijašnjom situacijom. Bez obzira na to, zna se da imam pjesmu za svaku priliku pa izdvajam jednu za razbibrigu. Saška Karan podarila nam je 2001. godine album Ukrštenica i za ovaj vam mjesec predlažem upravo naslovnu pjesmu toga albuma u izdanju Grand produkcije (živio Sale P., op.a.). Govori nam o bespomoćnosti u privlačenju pažnje svojem dragom. Njega je, naravno, omela enigmatika, kao što i naslov pjesme daje naslutiti, a sigurno se i vama desilo da ste se toliko udubili u ukrštenicu da ste se isključili iz stvarnosti. Saška, zato, situaciju okreće na šalu; 12 vodoravno, 13 uspravno, glumica sa slike i pita se: "Dokle tako, mili moј?" Dakle, iako se zna da se enigmatski momenti mogu ponekad naći i u ovom listu, ja vam nudim drugačiju vrstu ukrštenice, naravno uz malu pomoć naše Saške. Pa onda - mozak na pašu, skenirajte kod i, ne zaboravite, klub je naš!

Pijandura mjeseca

Pijandura:

Planinar:

Dragi čitatelji, teta Jesenka je već pokucala na vrata i zamolila da ona bude pijandura mjeseca ali budući da je surova akademска godina pred nama i u nadi da vam je ljeto bilo ludo i nezaboravno predstavljam vam osobu koja je asocijacija na te dvije stvari a to je Lovro Božičević. Lovro je vješti ukrotitelj struje koji je svim profesionalnim škakljikačima oduzeo posao svojim izumom - strojem za škakljanje i time stekao titulu inženjera elektrotehnike. No ipak njega je malo teže ukrotiti jer je Lovro stroj od 2 metra koji gazi po svim planinama za čiji pogon je potreban konjak. Prosječna potrošnja mu je litra po kilometru pa bi se dalo zaključiti da takva mašina dobro dimi. Kao i sve druge motore na ovom svijetu, ovog isto treba podmazati. Zbog toga ova pijandura organizira ljetni Festival dijelova za traktore u predgradu njegovog rodnog grada Ogulina. Da Ivana Brlić Mažuranić živi u današnjem vremenu vjerojatno bi pisala bajke o tom događaju a ne vješticama na Kleku i te bajke bi imale potpuno drugačiju poruku ali likovi bi bili jednako izvanredni. O Lovri i njegovim dogodovštinama bi se sigurno moglo napisati nekoliko lektira čije ključne riječi bi bile: Ogulin, alkohol, Ozaljska, ŠDK, FDT, FER. Ako vas zanima kakve bi to bajke bile ili ako vam treba besplatno škakljanje, društvo za nazdraviti ili osjećaj da ste niski obratite se Lovri, vrlo vjerojatno ćete ga naći za nekim obližnjim šankom i ne možete ga ne uočiti pogotovo ako stoji. E.L.

Planinarska sekacija KSET-a

pijandure.kset

make love, not war